

V

i

A

T

G

E

ESCENAGRAN:
REPENSEM
-NOS

Mai hauríem pensat que viuríem una situació com la que ens està tocant viure aquests dies. Moltes coses que fins ara ens semblaven inqüestionables o inamovibles ara ens estan posant a prova. Segurament ens fan ser més conscients que, malgrat la situació d'incertesa, el nostre cervell ens fa seguir caminant, avançant i ens porta a imaginar nous escenaris per no deixar d'oferir-vos el que més ens agrada: la cultura.

Durant aquest confinament hem vist que està canviant la manera de treballar, d'aprendre, de relacionar-se i també de consumir cultura. No obstant, s'ha fet encara més palès que necessitem la cultura per nodrir la nostra ànima i aferrar-nos a la creativitat dels nostres artistes, també, com a via d'escapament.

Des d'Escena grAn seguim treballant amb la voluntat i esperança que aviat podrem retrobar-nos amb tots vosaltres i compartir molts moments en què les emocions ens fan sentir més vius que mai. És per això, que us hem preparat un conjunt de revistes que publicarem cada dues setmanes a la nostra web. Volem compartir diferents reflexions per fer-vos partícips a vosaltres de tot el que ens inquieta, ens fa pensar i sobretot repensar-nos.

Aquest cinquè número de la revista gira al voltant del viatge. Però no un viatge qualsevol, sinó el que ens ofereix la música. Què suposa la música a les nostres vides? Cap on ens transporta? Aquí coneixereu les opinions dels residents del Teatre Auditori, d'un periodista especialitzat en música i també la dels espectadors, part essencial d'Escena grAn, així com part de l'equip. Ens acompanyeu a viatjar a través de la música?

La bústia

Volem escoltar la vostra opinió! Si voleu fer-nos arribar les vostres reflexions o suggeriments sobre el moment que estem vivint actualment, ens podeu escriure a info@escenagran.cat. Intentarem publicar les vostres opinions en el proper número de la revista Repensem-nos. Gràcies!

**REPENSEM
-NOS**

núm. 05
14.07.2020

“La música és una arma de construcció massiva perquè transforma a qui l’ofereix i a qui la rep”

Josep Vila i
Anna M. Piera

Hem viscut molts vespres de música als balcons, cantautors component cançons des de casa, fent Instagrams en directe, instrumentistes que s’han trobat virtualment per regalar-nos una peça musical... La música s’ha convertit, sense dubte, en una eina d’unió, ànim i esperança durant aquesta crisi. Anna M. Piera, gerent de l’Orquestra de Cambra de Granollers i Josep Vila, director del cor Veus – Cor Infantil Amics de la Unió i el Cor de Cambra de Granollers, ens parlen de com estan vivint aquest moment clau, del valor de la música clàssica i de com es treballa per obrir-la a tothom.

Com heu viscut aquests mesos de confinament des de les formacions?

ANNA M.: Externament ho hem viscut amb resignació i amb tota l’energia positiva possible però, internament, amb molta tristesa. A l’Orquestra hi ha professionals que viuen de la música, literalment, que han donat la seva vida per ella, per la il·lusió de tenir projectes, desenvolupar-los, assajar... Tots hem estat tristos però, com que ningú era culpable i ningú tenia la solució, hem somrigut i hem seguit endavant.

JOSEP: És obvi que això ha estat un cop molt fort. Si un dia som capaços de parar, veurem que en l’àmbit emocional tots hem patit un cop molt fort. Nosaltres teníem una temporada pleníssima d’activitat i, d’un

dia per l’altre, es va enfonsar tot. Com a col·lectiu i, també en el terreny personal, va ser molt difícil afrontar-ho inicialment però l’ésser humà té una resiliència total i sempre busca el cantó positiu de les coses. Quan va passar el primer mes, vam buscar la manera d’estar connectats i començar a treballar amb el cor, amb esperança. Ara mateix no tenim concerts a la vista però el simple fet d’haver tornat a la dinàmica de veure’ns assajant, ja està sent una gran alegria.

Aquesta crisi ens ha fet valorar les petites coses del dia a dia.

JOSEP: Absolutament. Quan tenim moltes coses assolides, deixem de valorar-les. I ara sembla com si tot el projecte tornés a renéixer

de zero i qualsevol cosa que l’ajudi a caminar es torna importantíssima. No podem canviar el que ha passat i, per tant, hem de positivitzar tota la situació i tornar a valorar el que ens aporta poder expressar-nos a través de la música. Jo, personalment, havia oblidat el valor que té.

ANNA M.: Jo crec, però, que encara no hem parat del tot, no hem tingut l’oportunitat de respirar i dir com estem, com estan els del meu entorn, què puc fer per estar millor... Jo, per exemple, que sóc una persona molt positiva, feia molt temps que no tenia tantes ganes de plorar com ara. I no és un plorar de tristesa, és un plorar de cansament, d’impotència, del fet que encara no hem parat... Penso que, per molt forts que siguem, no estàvem preparats per aquesta situació i el moment que vivim ara, no és sa per a ningú de nosaltres.

La incertesa de no saber què passarà en un futur és el que més angosta.

ANNA M.: Si em diguessin que la situació d’avui es quedarà per sempre, aleshores podria parar, respirar i pensar com encarar el futur. Ens reinventaríem i començaríem de nou. El problema és que, com dius, tot és incert i el cap et va a mil per hora... I he de dir que, després de tot, som afortunats perquè hem tornat a tenir una rutina i, si aquesta va acompanyada de música, doncs encara millor.

JOSEP: Jo, aquests dies, he intentat aïllar-me una mica de la televisió, les notícies... per sobreviure, perquè tot m’afecta molt i, la veritat, és que em va bé per mirar endavant amb optimisme i una mica més de calma.

Com creieu que afectarà aquesta crisi al futur de la cultura i les arts en viu?

JOSEP: El primer que em ve al cap és que serà dramàtic. Aprofitar les eines digitals em sembla fantàstic com

una fórmula alternativa de combatre el fet que no puguem expressar-nos en directe però no podem explicar la cultura sense les arts en viu. Si abans ja ho teníem difícil per animar el públic a venir als concerts de clàssica, aquesta crisi només empitjorarà la situació. A França o Alemanya ho viuran diferent segur perquè tenen una altra cultura. A Alemanya, per exemple, té més seguiment la música clàssica que el futbol i aquí, de futbol, se n’ha parlat des del primer dia i de música clàssica encara no n’hem sentit a parlar. Tot i que políticament es veu la voluntat d’ajudar el sector, en aquest país no aconseguim que la gent vegi la cultura en directe com una necessitat i això costarà molt de canviar.

ANNA M.: La situació és molt preocupant. Fa temps que vivim dels mínims de les retallades i ara, a més, ens enfrontem a una segona crisi que no se sap d’on ve, no la controlem i per a la qual no estem preparats. Per tant, el cop encara serà més gran. El que està clar és que no podem parar i si ara els recursos són les xarxes i l’streaming, els farem servir. Però, sincerament, espero que aquesta “nova normalitat” no es quedi per sempre perquè, aleshores, perdrem una part intrínseca a l’ésser humà: les sensacions en viu.

Quin valor té la música clàssica enfront d’altres estils musicals?

JOSEP: És la música originària, l’essència. Tot el que es consumeix avui en dia és un subproducte, músiques amb no més de tres acords, fàcils per a l’oïda i el cap. Jo respecto tots els estils musicals però penso que s’hauria de valorar la música original, la mare de tot, en la qual hi ha el coneixement i l’evolució com a art.

ANNA M.: La música clàssica està plena de matisos, colors i textures. No te l’acabes mai i la vas xuclant fins que t’omple l’ànima, el cos i la

“Si un dia som capaços de parar, veurem que en l'àmbit emocional tots hem patit un cop molt fort.”

Josep Vila

“La música pot sanar però va molt més enllà. Ens connecta, ens fa ser i sentir. Ens fa feliços i infeliços; riure i plorar.”

Anna M. Piera

vida. És com tenir un llibre a les mans amb un vocabulari ric que no deixa de meravellar-te i sorprendre't paràgraf rere paràgraf o, en canvi, llegir un llibre que va repetint sempre les mateixes frases i paraules. Arribarà un punt que la lectura no t'aportarà res més. Amb la música passa el mateix.

Quins viatges us permet fer la música?

JOSEP: Hi ha un primer viatge que és l'espiritual. A mi, personalment, em costa molt connectar amb l'espiritualitat, el cristianisme, la creació, Déu... però la música clàssica és l'art que més m'acosta a les respostes que no tenim. També existeix el viatge emocional, que es pots viure sol sentint un disc a casa o acompanyat, mentre ets en un concert en viu. La música et fa plorar, riure, recordar i col·locar-te en sensacions passades d'una forma brutal.

També hi ha el viatge expressiu que neix de la necessitat de comunicar-nos, de crear una cançó o un concert... Sempre dic als nens i nenes que la música és una arma de construcció massiva perquè transforma a qui l'ofereix i a qui la rep. És un cicle expressiu increïble que no deixa indiferent ningú. I, per últim, el viatge històric. És només a través de l'art que podem retrocedir en els anys i fer un autèntic viatge en el temps.

La música té un poder terapèutic en les persones?

ANNA M.: Totalment. La música pot sanar però

va molt més enllà. Ens connecta, ens fa ser i sentir. Ens fa feliços i infeliços; riure i plorar. L'ésser humà és moltes emocions diferents i la música també ho és. Des de l'Orquestra fa temps que treballem aquest poder terapèutic amb projectes com el *Musicànim*, que porta la música clàssica a l'Hospital de Granollers o *Un matí d'Orquestra*, que l'apropa a diferents col·lectius de gent gran amb alguna disminució psíquica o física.

Per què creieu que es fa tan difícil valorar els beneficis de la música clàssica?

JOSEP: Hi ha un problema cultural, educatiu i de tradició que ve de molt enrere. A França van viure un desenvolupament cultural i artístic molt important i nosaltres, amb el franquisme, vam quedar totalment aturats. Els nostres concerts s'exhaureixen en qualsevol petit poble de França i, en canvi, costen molt d'omplir a Granollers. Caldria una voluntat molt gran de les administracions per fer una veritable revolució cultural.

Sovint es té la percepció que la música clàssica és una cosa avorrida, elitista o massa complexa. Com treballem per trencar amb aquestes etiquetes?

ANNA M.: Costa molt lluitar contra això. Nosaltres no pararem de programar concerts per a nadons, nens i nenes..., oferir activitats per a tota mena de col·lectius, obrir els assajos... tot per trencar, en definitiva, barreres. Però, si no ens treuen l'etiqueta,

serà complicat superar-ho. Quan poses la televisió, la ràdio, vas a una festa... sempre escoltes la mateixa música i, cal entendre que la música clàssica no s'ha d'entendre a la perfecció. És universal i transversal i t'omple pel simple fet d'escoltar-la.

JOSEP: Nosaltres, pel sol fet de tenir un cor infantil i jove, ja estem apostant per apropar la música a tothom, sense excepció. Aquesta és la primera feina: que hi hagi cors i orquestres de joves i infants i fer bullir l'olla des de ben petits. D'altra banda i, tot i que les nostres programacions són fonamentalment de música clàssica, no estem tancats a cap gènere musical i valorem i explotem altres estils que connecten amb més gent.

Com afronteu la pròxima temporada?

JOSEP: Assajar amb mascareta i a distància és molt més cansat però hem vist que hi ha una possibilitat de fer-ho i, per tant, ho farem. Està clar que els assajos no tindran la mateixa qualitat però ens ho prenem com un repte i tant programadors com artistes, ens hem conjurat per ser capaços d'oferir una nova temporada. ANNA M.: Tenim molta il·lusió i moltes ganes. En el nostre cas és només un tema de distanciament entre els músics. Potser serem 20 o 10 a l'escenari, no ho sabem, però tenim moltes ganes d'actuar en directe. Ara més que mai tots, músics i públics, formarem part d'un mateix espectacle.

Tot comença aquí

Donat Putx

Poques coses m'emocionen més que veure un jovencell pujant al tren amb una guitarra penjada a l'esquena. Quan topo amb escenes així, m'agrada fabular. Què farà, aquest embrió d'artista? Tindrà una bona corba de progrés? Trobarà bons companys de viatge? Sabrà mantenir la constància i la humilitat necessàries per recórrer el camí que ha iniciat? Val a dir que, fins i tot complint aquestes condicions, no ho té fàcil. Condicionants com el talent, la sort o les trampes del mercat són, només, tres dels esculls que haurà de superar. També haurà d'entomar circumstàncies diguem-ne ambientals. Si d'una banda no som el país més melòman del món, de l'altra els poders —polítics, econòmics, mediàtics— acusen una gran miopia entorn del fet musical, que a tot estirar associen a l'entreteniment, oblidant-ne la dimensió cultural.

No ho té fàcil, aquest noi, però sé que ell —o un com ell— em salvarà la vida amb la seva música. I no cal que, per salvar-me-la, esdevingui una estrella internacional. Ho estem veient aquests dies de pandèmia i precarietat, quan són els artistes locals els qui ocupen en un percentatge aclaparador els cartells dels festivals d'estiu catalans. Hauríem d'estar eternament agraïts als nostres músics pel seu treball en aquests dies incerts, i també per les renúncies econòmiques que han de fer per emmotllar-se a la situació.

Amb tot, no hauríem de caure en el cofoisme. Mai he pensat que els “nostres” siguin els millors pel sol fet de ser “nostres”. Honorar i reconèixer els artistes de casa no hauria de ser incompatible amb l'exigència per part del públic, la demanda d'un cert nivell d'excel·lència que —estudi i talent al marge— s'adquireix amb hores de vol als escenaris.

En aquest punt, les institucions més properes als ciutadans juguen un rol que cal reconèixer... i potenciar pressupostàriament. Quan els equipaments públics acullen espais perquè assagin bandes emergents, quan les administracions ajuden a reflectir les realitats musicals que ens són més properes als cicles que promouen o donen suport, o bé a les sales que gestionen, reforcen baules de la cadena importants. Importants, primer, per crear esperit de comunitat entorn de la música —que vindria a ser alimentar-ne el motor anímic—, però igualment de cara al creixement artístic i la possible professionalització dels músics que vulguin prendre aquesta opció, tan arriscada com estimulante.

“Hauríem d'estar eternament agraïts als nostres músics pel seu treball en aquests dies incerts, i també per les renúncies econòmiques que han de fer per emmotllar-se a la situació.”

Com que s'ha de dir tot, deixeu-me assenyalar que també hi hauria d'haver més vida sense tint oficial. Costa d'entendre que a Granollers no tinguem més música en directe en espais d'oci grans o petits. És cert que des del món privat es fan coses que mai agraiem prou, com també ho és que una ciutat de les nostres dimensions hauria de ser més acolorida per al melòman. Les raons se m'escapen, però sospito que encara hi ha marge —potser normatiu?— per afavorir el canvi.

Esforcem-nos, tots plegats, per reforçar el que ja tenim i obrir noves vies. Ens hi va la vida, perquè tot comença aquí.

“Les institucions més properes als ciutadans juguen un rol que cal reconèixer... i potenciar pressupostàriament.”

Carles Gallego

de l'Associació Urbana de Sons i Arts Bucs d'Assaig de Roca Umbert.

Després de dècades treballant al món de la cultura granollerina, els integrants de l'Associació Urbana de Sons i Arts (AUSA) hem conegut infinitat de propostes artístiques i musicals de la nostra ciutat. Granollers és, de fet, terra de músics. Ho ha estat sempre. Per a la memòria històrica, queda el Festival Internacional de Música Progressiva de Granollers del 1971, anterior al mitificat Canet Rock del 1975. Resideix també entre els records el "happening" dalinià del 1974 que va fer la volta al món plasmat a portades i articles de premsa. I tanmateix, l'artista local ha perdut visibilitat, escenaris, repercussió i ajudes.

La pèrdua de l'escenari en benefici de grans bandes. Grups musicals, productors, discogràfiques que, per sobreviure en un nou context atomitzat, han decidit homogeneïtzar l'expressió musical. I amb l'explosió de la connectivitat i les xarxes socials, al contrari d'una pretesa democratització de la cultura, ens hem topat amb un reguitzell de dictadors estètics que han copat les tendències, les preferències del públic i han imposat missatges i directrius creatives. Per tot això vam esdevenir entitat sense ànim de lucre, essent artistes i creadors.

Aquesta situació global ha tingut les seves conseqüències a la cultura de Granollers com ara la desaparició de certs escenaris. Creiem que és un bon moment, una oportunitat única per conquerir els espais perduts. Recuperar l'ebullició cultural del carrer que aquesta ciutat ha emanat al llarg de dècades. I tot, sempre des de la base, la cultura de proximitat, l'artista local que és, en definitiva, el batec de la nostra societat, el reflex de les vides als nostres carrers.

Aquesta és també una fotografia de la realitat dels Bucs d'Assaig i

Per a la defensa i la visibilitat de l'artista local

Carles Gallego

l'Estudi d'Enregistrament de Roca Umbert. Artistes locals que han mutat de professionals culturals a supervivents de la cultura. L'actual situació de pandèmia no explica la precària situació de la cultura local. Ben al contrari, l'artista local està totalment habituat a la precarietat i és ja un mal crònic. Creiem que dècades d'abandonament en tasques com l'educació, la formació cultural ens han fet conviure amb aquesta pobresa i amb la pèrdua progressiva dels escenaris. I amb tot plegat, aquestes setmanes de retrobament, les hem viscudes amb força entusiasme.

Lluny d'experimentar una davallada creativa, les formacions musicals dels Bucs de Roca Umbert han augmentat la producció cultural. Per a molts de nosaltres, el confinament no s'ha traduït en una font d'inspiració. Seria més correcte interpretar-ho com un col·lapse emocional i una pèrdua de la brúixola creativa.

Ha estat el retrobament, amb la precarietat i amb la resta de músics a mesura que s'omplien de vida els Bucs, el que ha encès de nou la creativitat a Roca Umbert. Ha estat en arribar els Fantactels, els Mapogos i els combatents Catàstrofe Club quan hem començat a parlar d'unions, de nous enregistraments, de nous projectes, per arrabassar els escenaris perduts a les grans

productores. Han ocupat els seus bucs d'assaig els De Cara a la Pared i els Expreso per omplir el recinte d'energia, ràbia i bon humor. Els Zanahorions han arribat amb un bon grapat de noves cançons i hem posat en "On" els interruptors de cadascun dels nostres aparells a l'Estudi.

Els músics han trobat aixopluc als Bucs d'AUSA. I la nostra entitat, ha trobat aixopluc a Roca Umbert. Com a entitat, hem deixat de percebre els lloguers durant llargs mesos d'inactivitat. Els nostres treballadors, autònoms, han deixat de ser contractats. Però hem i han sobreviscut. I a Roca Umbert, hem trobat l'escalf, el suport i l'empenta per seguir endavant. I així, agraïm la tasca dels treballadors de la cultura a Granollers, dels gestors de Roca Umbert i dels tècnics de Cultura a l'Ajuntament, que ens han escoltat i ens han deixat trepitjar ja els primers escenaris. Que han compartit i comparteixen la nostra cultura de proximitat i de reforçar el teixit creatiu local.

I des dels Bucs, lluitem perquè aquesta trajectòria iniciada per la defensa i la visibilitat de l'artista local, s'estengui més enllà de l'actual conjuntura. Per què ja estàvem en precari abans. Ho hem estat durant la pandèmia. I no volem ni podem tornar a estar-ho mai més.

Martí Ventura: músic, compositor i docent.

L'any 1994 neix la Big Band de Granollers, que Martí Ventura dirigeix des del seu inici i de la qual també n'és el pianista. També toca a les formacions Martí Ventura Trio, El Tramvia Blanc (animació) i formacions esporàdiques de jazz.

Llarga vida al jazz!

Martí Ventura

© Alex Blanco

El projecte Big Band de Granollers forma part de l'Associació Cultural de Granollers des del 1997. L'associació promou la música, el teatre, la dansa i el cinema des d'una vessant pedagògica i amb un gran nombre d'activitats anuals, entre les quals hi ha bona part dels concerts pedagògics de la Big Band de Granollers per les escoles del territori català. El darrer espectacle de la formació és *Afronora*, un espectacle que, a través de la relació entre la Nora i el seu avui, permet descobrir els orígens del jazz amb la música de la Big Band, 13 músics, una cantant i el suport audiovisual.

El concert que varem fer l'1 de març (15 dies abans del confinament), en motiu del 30è aniversari del Festival de Jazz, va ser un dels millors concerts que hem fet amb la Big Band al Teatre Auditori de Granollers. Estava ple de gom a gom i vam fer un repàs a tots els projectes d'aquest anys, amb la col·laboració dels alumnes del Pereanton, la Polifònica de Granollers, cantants convidats de luxe, un audiovisual il·lustratiu creat per a l'ocasió i un homenatge al Jazzgranollers i al Joan Bretcha. Ha estat una gran sort haver fet aquest concert tan emocionant i energètic just abans de la pandèmia. Esperem no trigar molt a muntar-ne un altre.

Ara ens trobem que hem perdut molta feina que teníem a escoles fent audicions escolars, unes 40 actuacions que teníem d'abril a juny. Hem perdut familiars i ens hem vist obligats a fer comiats virtuals. La part bonica de tot això ha estat que molts de nosaltres hem regalat música a través de xarxes i això ha estat un bàlsam pels amics, com els aplaudiments de cada vespre.

Des de la Big Band s'han reprogramat part de les audicions escolars per a la primavera del 2021 i ja veurem com evoluciona la pandèmia i si serà possible fer-les. Ara és un gran interrogant, de moment encara no hem assajat, ho farem a l'agost per preparar un *bolo* especial amb distàncies i sense ballar.

El fet que els teatres no puguin omplir els aforaments fa inviàbles la majoria de projectes i en el cas concret de la Big Band és de gran format i fa difícil la seva gestió per poder oferir espectacles amb "total normalitat".

Tenim moltes ganes de poder omplir els espais de música; de jazz. Per mi el jazz és la vida, una manera de tocar i expressar-se amb la música connectada sempre amb el present. Es tracta d'un estil de música que ja té més de cent anys d'història i que des de fa uns 15 anys es pot estudiar al superior i ser un llicenciat en jazz.

Seguirem lluitant perquè el jazz arribi a tothom; petits i grans!

© Pere Cornellas

La veu del públic

Volem saber quina és l'opinió del públic d'Escena grAn sobre cap a on et transporta la música. Això és el que ens han contestat:

Cap a on et transporta la música?

Montserrat Bertran (75)
La Roca del Vallès

Com t'ho explicaria... La música em transporta a un altre món, em fa somiar i em fa oblidar els problemes. Em fa fugir d'un món que a vegades no m'agrada. M'aporta cultura, felicitat, em tranquil·litza i em fa gaudir molt. En el temps que estem, l'únic que ens fa gaudir i ens pot ajudar és la cultura i l'art, si no, no podríem viure.

Ignasi Valls (64)
Montornès del Vallès

Per a mi la música ho és tot: llibertat, imaginació, relaxació... El Teatre Auditori m'ha donat l'oportunitat d'accedir a la cultura, cosa que abans no podia. L'esforç que ha fet amb el gènere musical és molt important per a la comarca, ja que va molt més enllà de la ciutat de Granollers. És un equipament amb una programació d'alta qualitat i molt assequible.

Maria Erdozain (52)
Granollers

La música m'aporta molts beneficis. A vegades aconseguixo aïllar-me tant de la situació, que em transporta a un estat de benestar, sense adonar-me gairebé d'on estic. Aquesta sensació és un immens plaer. Encara me'n recordo de com ens vam divertir en el concert de Doctor Prats de la Nau B1, vam ballar moltíssim! Acostumo a anar-hi amb amigues però també amb les meves filles. També m'agrada molt l'òpera i he viscut moments súper emocionants, de pell de gallina.

La veu d'Escena grAn

Montse Casas,
Coordinació d'activitats internes del Teatre Auditori de Granollers

Quines emocions pot provocar la música a les persones que l'escolten? Sempre m'ha encuriós. Una mateixa música pot motivar, inspirar, captivar o embriagar una persona, i una altra pot no sentir res o tot el contrari.

La llibertat perquè tothom faci la música que verdaderament sent, que creï tantes melodies com persones hi ha al món i poder-ne viure, sense les pressions dels circuits comercials, seria del tot trencador i estimulador. Potser un dia podrem sentir la música com a part fonamental de la cultura, que per fi sigui important i tothom la pugui gaudir i aprendre'n.

No sé si la música ens ensenya a ser lliures, a reflexionar, acompanyar-nos quan estem tristos o quan ens sentim feliços, si ens fa millors persones, no ho sé, però val la pena aixoplugar-nos-hi.

Silvia Giró,
Cap de comunicació i públics de la Sala Nau B1 de Roca Umbert

La música és una vàlvula d'escapament, i també de retorn. Hi ha cançons que només escoltar-les et transporten automàticament a una nit viscuda, a una conversa amb una persona, a una olor d'un espai determinat, a una sensació de nit d'estiu o de tarda de diumenge. La capacitat de la música d'evocar records és incomparable, i també de generar estats d'ànim, i fins de tot de transformar-los radicalment en dos minuts de melodia. Lletres de cançons en què ens sentim protagonistes, i d'altres que no ens agraden però que es fiquen al nostre cervell i conviuen amb nosaltres durant hores com un martell percussor de les neurones. Moments compartits entre generacions, que només entenen els qui els han ballat abraçats en nits difícils d'oblidar. Cadascú té la seva pròpia banda sonora, i és bonic pensar que cada cançó és diferent depèn de qui l'escolti.

Equip d'Escena grAn:

Carles Ribell
Carme Ramon
Clara Martínez
Eva Chaparro
Laura Llamazares
Lídia Garcia
Maria Carme Espejo
Maria José López
Martí Pujadas
Miquel Fusté
Montserrat Casas
Montserrat Homs
Noelia Romero
Quico Viaplana
Sandra Arisa
Sílvia Emilio
Sílvia Giró
Susana Mateo
Tracy Sirés
Vicenç Sáez

Amb la participació de:

Teatre Auditori de Granollers
Carrer Torras i Bages, 50
Tel. 938 405 121
www.teatreauditoriidegranollers.cat

LLEVANT
TEATRE
Carrer Ponent, 58-60
Tel. 938 498 167
www.llevanteatre.cat

rocaumbert f.a.
Sala de concerts Nau B1
Carrer Prat de la Riba, 77
Tel. 938 619 441
www.rocaumbert.cat

can palots
ments obertes
Carrer Barcelona, 8
Canovelles
Tel. 938 468 054
www.canovelles.cat/canpalots

Roda
d'Espectacles Infantils
Associació Cultural (entitat)
Casa de Cultura Sant Francesc
Carrer Antoni Espí i Grau, 1
Granollers
Tel. 938 615 598
www.acgranollers.cat

Amb el suport de:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

 Diputació
Barcelona | Àrea de Cultura

 GOBIERNO
DE ESPAÑA
 MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE
 inaem
INICIATIVA NACIONAL DE EMPRESAS CULTURALES